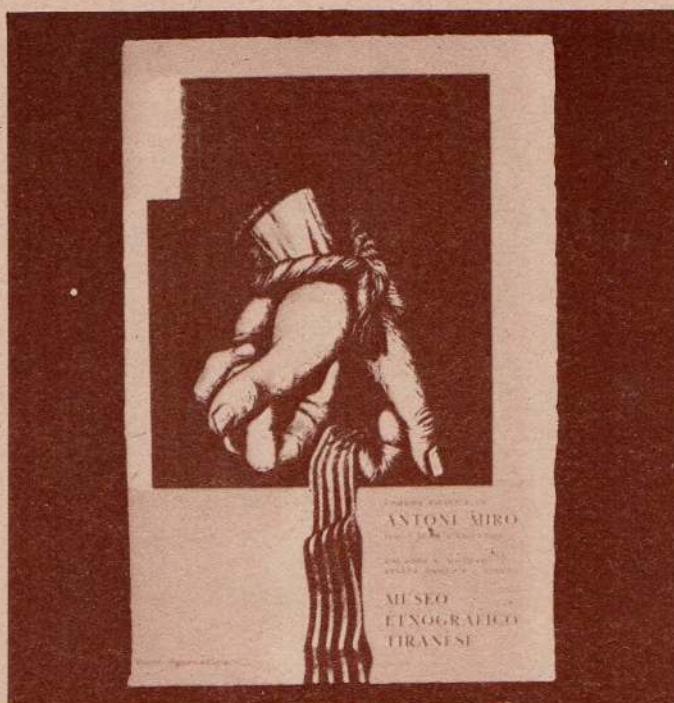

CARTELLS D'ANTONI MIRÓ
LICEU RENOUVIER - PRADA

MÓN D'ANTONI MIRÓ

En homenatge al gran artista alcoià.

Molt a migjorn del nostre país rar,
aguaita nit un solitari far.

El bleix del sofriment el va sotjant,
ones endins, a l'hora del foscant.

Ell em segueix en l'aspre desconhort
de vanament lluitar contra la mort.

— Les mans amb gruix de cordes m'han lligat,
quan als senyors demano llibertat.

— No puc fer res per ajudar ningú,
perquè jo sóc tan desvalgut com tu.

Però sense descans, amb viu clamor,
em serviran la forma i el color.

És un combat que mai no vol repòs.
Hi deixo l'esperit, el moll de l'os.

— Entona, doncs, un càntic triomfal
damunt abismes guardadors del mal.

Heu ben guanyat, clars ulls, lluny de cap vesc,
tan sols esbatanats a l'aire fresc.

I sentiràs com l'ala de l'ocell
t'uneix, al blau, al nom d'un poble vell.

SALVADOR ESPRIU

Barcelona, maig-juny del 1984

Jove com és encara

Antoni Miró té ja, feta i ben feta, una obra llarga, complexa, tumultuosament vivaç. L'artista no ha sabut ni ha volgut resistir-se a la primera exigència, del seu ofici: el domini màxim de les possibilitats expressives, a través del qual, a cada moment, la tria i l'ús es converteixen en solució única, irremplaçable i clara. No es tracta d'un «experimentalisme» gratuït, del joc endogàmic de l'estètica, de provar per provar, sinó d'exercir els recursos de la llibertat creadora amb el propòsit d'estatuir-se una dicció, sempre personal i alhora sempre objectiva, capaç de servir la intenció última del treball. Antoni Miró s'hi ha aplicat des de tots els cantons assequibles: la pintura, la ceràmica, el dibuix, els murals, les més diverses tècniques gràfiques, els mòbils, l'escultura, amb metall o amb fang... La dialèctica intrínseca de cada procediment la dut a realitzacions aparentment contradictòries. Però només aparentment. En el fons de la sostinguda i proteica feina d'Antoni Miró hi ha des del primer dia, una decisió crítica projectada damunt l'home i damunt la societat que l'home occidental ha creat. Unes vegades és el crit de denúncia, unes altres és el sarcasme revulsiu, de tant en tant és la mateixa incongruència d'un art acorralat per les pròpies hipòtesis. D'aquí la profunda suggestió que en deriva. I la lliçó.

JOAN FUSTER / Sueca, març del 1976

Tot donant testimoni

Des de sempre, l'art d'Antoni Miró ha estat aliniat en les files del «compromís». Vol dir això que es tracta d'un quefer indissimuladament polític i que, per consegüent, cadascuna de les seues obres contribueix a la permanent actualització d'un tema tan vell com la seua antiga i inexplicable polèmica. I cal insistir sobre això d'inexplicable, car qualsevol presa de posició (i l'abstencionisme també en comporta una) és de naturalesa política, tot donant testimoni d'una manera d'entendre la relació entre les tasques artístiques i la societat.

En aquestes altures resulta ocios i redundant retreure una cosa tan clara i arxiconeguda. Mai està de sobres, tantmateix, subratllar l'evidència d'un compromís voluntari, quan hi ha tants que segueixen disposats a robar-li sentit comunitari, projecció i interconnexions a les activitats humanes, amagant «estèticament» la pròpia domesticació, la qual implica adhesions passives a les mitologies i poders dominants.

Llavors, en recordar quel com tan obvi com la negativa de l'artista Antoni Miró a ésser una merla ensinistrada i conforme amb el seu plàcid captiveri, no estem eludint la problemàtica medul·larment artística, sinó més bé afrontant-la de ple. Perquè el «compromís», en establir-se des dels termes d'una activitat específica, solament és vàlid i eficaç —dins les seues pròpies limitacions— quan hom el contreu en termes d'aportació estètica i d'enriquiment idiomàtic. La història de l'art és una crònica d'inconformismes. Els «períodes» els fan les escoles mitjançant els grans intèrprets de cada època, però és el ferment de la disconformitat qui descobreix les claus visuals que exigeix cada instant.

En aquest darrer sentit, l'obra d'Antoni Miró, posant sobre la taula les seues cartes polítiques, pertany també a l'inconformisme d'aquells que cerquen sempre sense repòs els camins visius contemporanis. Reconeixent la seua historicitat —la seua identificació amb el propi temps i les seues tensions— vol rectificar el curs de la història vers rumbos positius mitjançant la conscienciació com antítesi de l'alienació. Es a dir: està, senzillament, fent «art». I el fa aferrant els elements simbòlics i emblemtics que jutja comunicants i actius al present.

Per acomplir la missió que s'ha imposat, Antoni Miró escampa la seua ampla capacitat, la seua fecunda inventiva, el seu creixent perfeccionament.

VICENT AGUILERA CERNÍ / València, juliol del 1975

Les Llances d'Antoni Miró

«Quan el mal ve d'Almansa...» fou una exposició, magna, que va presentar l'Ajuntament d'Alcoi. Encara conserve, nítida, la impressió, «l'efecte» que em va causar, de grandiositat, de bon treball, de treball, ferm, en veure-la, aquell capaltard, a Alcoi. Recorde l'exposició, amb el dramatisme, davant, d'aquella figura, corcada per l'abandó; com recordeigualment al meu molt admirat amic i company, Antoni Miró, una mica com encongit dintre aquell «temple». L'Alcalde d'Alcoi, Josep Sanus, hi era present, i donava un aire de «festa», de «festa grossa», a l'acte, després vingué la nit, els dies i les nits; i sempre he pensat en aquell conjunt de treballs fastuosos que, fonamentats en diverses variants sobre el quadre de «Las Lanzas», de Velázquez, val per un «oratori», en carn viva, de tot el que va significar la derrota d'Almansa, el decret de Nova Planta, les iniquitats, «centralistes», que han seguit i segueixen... Toni Miró va emprendre l'obra, ambiciosa, amb coneixement d'un art i uns mitjans; es va tancar, amb pany i clau, al seu Mas i va treballar, com un boig, dies i dies; després va retornar, com al·lucinat encara, a la vida de cada dia. Ara, a Alcoi, ell es mirava l'obra feta, amorosament —«l'obra feta... la mala puta»—. Altres persones han fet, amb més coneixement de la matèria que no jo, l'elog puntual i precís d'Antoni Miró: jo només vull deixar, a la seua porta, com qui deixa una pedra, un «senyal», la meua vella admiració per Antoni Miró, un gran valencià, combatiu, combatent, de les primeres hores, que viu i treballa, lluita, exerceix, a Alcoi, on encara es conserva la casa on es va reunir la I Internacional.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS / València, agost del 1980

Un món convulsionat

L'home del quaternari dins de la foscor de la cova d'Altamira il·luminant-se amb una torxa, usant grassa i terres de colors, pintava les parets i hi representava imatges d'animals importants per a la seua subsistència com eren el bisó i el cervol. Intentava a través de la representació gràfica practicar un ritus religiós favorable al èxit de la seua caça.

Aleshores la imatge, com sempre, ja començava a jugar un paper cabdal en l'existència de la humanitat en el camí cap al desenvolupament d'una organització social més perfecta.

Els mitjans tècnics eren primaris, com també ho era l'incipient esquema social, però poc a poc l'home en la gran aventura cap a la perfecció va utilitzant-los i millorant-los fins a ser cada vegada més complexos. Les seues idees gràfiques es perfeccionen i la representació del món que envolta l'ésser humà assoleix el seu objectiu d'il·lustrar i servir la pròpia humanitat en l'intercanvi d'idees arribant aquestes a expressar conceptes i desitjos al servei de la mateixa societat, més ben dit, al servei de la mateixa classe.

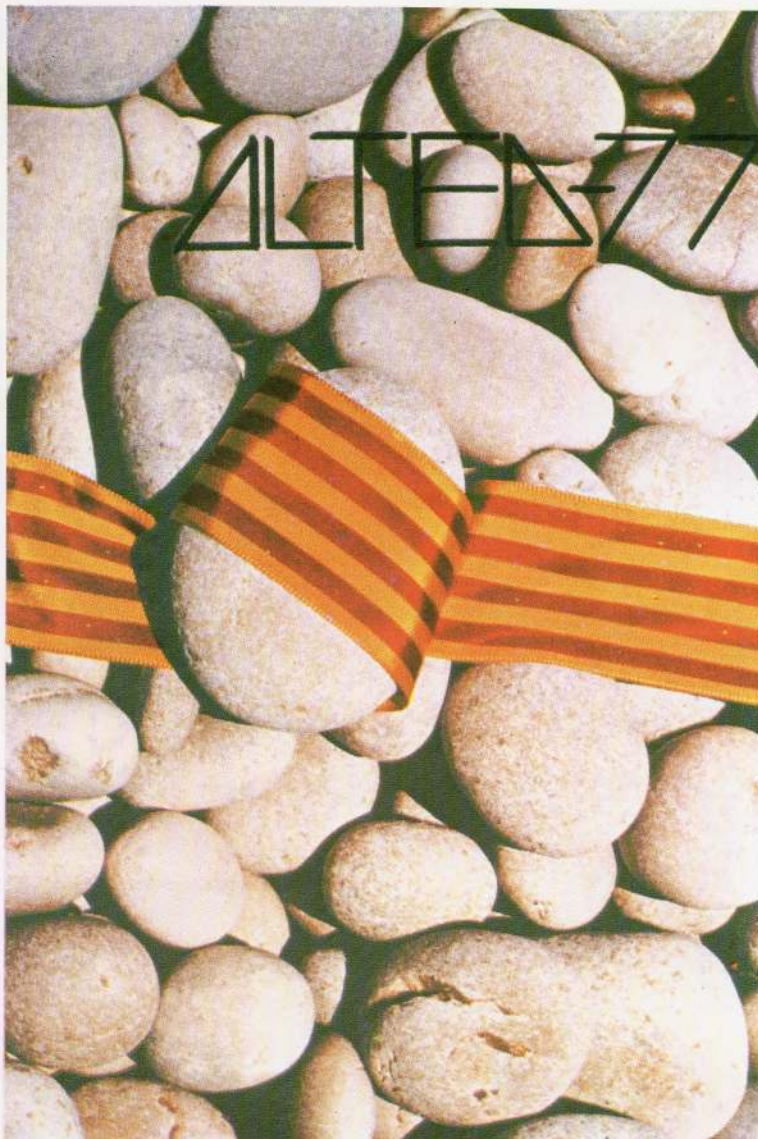
Antoni Miró està inserit en un món convulsionat per tensions, passions i interessos oposats en la lluita de classes, on la injustícia plana per tot arreu.

Les lluites tribals de l'home primitiu per la possessió d'una peça de caça, o simplement el desig furiós i boig de matar i vèncer, avui es traspassen a uns mitjans sofisticats produint-se l'estat permanent de barbàrie que fa que dubtem si la ment humana ha evolucionat mínimament en comparació amb els antecedents de fa quatre mil anys.

En aquest món bàrbar i cruel en què vivim, on encara «homo hominis lupus», Miró amb tècnica variada, completa i perfecta utilitzant tots els elements dels quals avui pot disposar, reflecta la realitat social que l'envolta. La seua pintura, la seua escultura i els seus grafismes ens diuen sempre i a tota hora que malgrat l'espurna de la intel·ligència que mou la nostra activitat, l'home es troba molt allunyat de la seua perfecció i superació. La humanitat és encara molt jove, està a les beceroles.

Antoni Miró, com els artistes de la Itàlia renaixentista, és home que coneix a fons el seu ofici i toca tots i cada un dels procediments de les arts plàstiques: treballador infatigable arrelat a la terra que el veié naixer, viu aquesta unió home-terra i a través de l'expressió del nostre dissortat País exposa tota la barbàrie que la humanitat arrossega des de mil·lenis.

GONÇAL CASTELLÓ / La Safor, juliol del 1980

ANTONI MIRÓ
 Sala d'Exposicions
AJUNTAMENT DE MONÓVER
 Monóver (Valls del Vinalopo) País Valencià

MOSTRA
 DE PINTURA
 OBJECTES
 ESCULTURA
 GRAFICA
 Del 7 al 17 de
 Setembre, 1977

ANY DEL
 CONGRES
 DE CULTURA
 CATALANA
 Organitza:
 COMISSIO
 DE FESTES

OBRES EN PROCÉS, ESTUDI SOPALMO

PINTEU PINTURA (ESTUDI SOPALMO)

Combat d'esperança

Antoni Miró és un gran artista que connecta amb la realitat i, ultrapassant-la, denuncia tot allò que li fa nosa; tot allò que converteix la vida en una mena de malson per a la majoria dels habitants del nostre planeta; un malson que esclafa el somni que vol anar a la recerca del paradís —d'una mena o altra de paradís—.

I entre somni i malson, Antoni Miró manipula la forma, el color, i ens en posa al davant la troballa d'imatges que ens entra pels ulls i ens esclata en la sang, com bandera de lluita. I el dolor i l'esperança són nostres amb ell i el camí és menys feixuc, si bé sempre fugaç tot plegat perquè el temps se'n escorre en un pou sense fons. L'art és d'ara i per ara; és combat d'esperança i dolor. La durada no importa; que, llevat de l'espai que perdura immutable, res no pot ésser etern, que la forma, el color i la llum són finits, i el batec de la sang. Tot s'acaba.

Els cartells de l'Antoni Miró poden ser perdurables com el marbre esculpit, com el bronze. Són un clam del moment que vivim que ens penetra i avança amb nosaltres, travessant estímbols, trencant límits.

FÈLIX CUCURULL / Barcelona, agost del 1983

Batecs i pulsions a l'obra d'Antoni Miró

No sé si són prou encertades les expressions «batec» i «pulsio» per reflectir la força comunicativa de les obres d'Antoni Miró. El que sé és que de cada imatge brollen angoixes i ironies tallants producte d'una transposició pulsional d'elements. Hi ha la crònica, el testimoni, però sempre d'acord amb una estètica «creada», un codi de símbols intercanviables, on percepció-comunicació apareixen sempre provocades per un alt contingut simbòlic. Talment com el domini tècnic que les confirma plàsticament.

Si repassem la producció d'Antoni Miró, trobarem punts de percepció batzegadors. Un d'ells són *les mans*. Les mans, sobretot en la sèrie d'Amèrica Negra, tenen una importància bàsica a l'hora de suggerir situacions humanes i esdevenen símbols d'espera, lluita, força, misèria, pèrdua, violència, lligam, expressió d'amor, record, persecució... Són el poder que esclavitzava, però també el punt on sentir-se esclavitzat. Són el gest —recordem la litografia d'«Allende» del 73— i, així, quan pinta «A cops» és una mà amb el puny tancat, en primer terme, ampliada fins quasi envair tota la composició.

Les mans apareixen sovint per entrecreuar significats i potenciar la força de cada expressió. Serveixen per matar no sols físicament, sinó culturalment i, en general, tota la llibertat d'acció expressiva. Són, doncs, l'instrument necessari per materialitzar idees, de la mateixa manera que en Toni Miró les utilitza per representar una interioritat plàsticament. Són una font d'expressió inesgotable i s'hi verifica una mena de sincronia entre pensament-acció. És aquesta dinàmica la que confereix el màxim de lectures a la seva obra. Lectures totes que sempre connoten d'una manera directa, pulsional per al receptor que rep els batecs abans del «missatge». Si volem cercar la simbologia de la mà, resultarà exhaustiu. Per exemple, entre els berebers i romans tenia un sentit proteccional, d'autoritat i força; però és Schneider un dels que aprofundeixen més el tema i les qualifica com a «manifestació corporal interna de l'estat de l'ésser humà».

A la sèrie «el dòlar» varen jugar altres elements, i especialment el bitllet esgarrat, rebregat, lligat..., amb el moviment lleuger del paper en arrugar-se. Un material tan efímer i volàtil aixafa amb el seu pes les consciències del món. En tota l'obra d'Antoni Miró es flaïren sensacions damunt una base comunicativa estable, compromesa, que transposa uns models socials i culturals, els quals palesen un fons comú d'actituds, uns paradigmes històrics que, mitjançant la ironia, veiem renovats en els costums, però ens apropem a d'altres aspectes d'involució perpètua.

Les pintures més recents afermen la tria de models del passat, dels mites d'una història, amb composicions més tancades quant a elements. Transposicions, en cert grau metamorfosis, continuen sent el punt fixable dels seus «missatges». Potser augmenten les dosis d'expressió en la reducció equilibrada d'elements, però el sarcasme, la ironia, estan més elaborats quant a projecció comunicativa —es veu menys l'impacte detonador d'altres etapes— i, sobretot, quant a tècnica. Pot treure el cap un «Sant Pau» amb tisores, el rei de bastos de la baralla espanyola, algun insecte mig perdut..., i la «Duquesa d'Alba» amb l'aviuallament d'un paquet de cigarretes, mentre «Lo Comte Duc» té la seva analogia irònica en un personatge del còmic.

La internacionalitat aplicable a cada idea, sempre amb un joc de símbols que accentuen i fereixen la retina primer, però que, després, un cop superada la primera impressió, escopetejen el cervell i faciliten els mecanismes de reflexió. Reflexió entorn dels drames de cada dia, els problemes d'un poble o pobles que prefereixen oblidar-se del conflicte i tancar-se en el calaix de les etiquetes.

GLÒRIA BOSCH I MIR / Barcelona, 1985

Antoni Miró, un crit de denúncia

Es el seu un realisme social, una mena de crònica de la realitat, un art compromés? Miró ha superat les caselles que podrien confirmar-lo en un determinat «isme», la seva obra segueix una evolució fermament arrelada en el batec dels corrents polítics i la seva dinàmica. Són els fets i les vivències socials el que preocupa l'artista, tant a nivell local, com a nivell internacional. La vària iconografia per ell emprada té connotacions molt directes i legibles. Les diferents sèries o etapes d'obra seva (Amèrica Negra, El Dòlar, etc.) són un clam per la llibertat, per la solidaritat humana, una lluita contra l'opressió de tota mena... Soldats, policies, guerrers, armes, dòlars rebregats, éssers apallissats i oprimits, torsos femenins falgel.lats..., són la base temàtica d'una anàlisi del nostre món feta amb agosament i gran expressivitat...

DANIEL GIRALT MIRACLE / Barcelona, abril del 1977

Antoni Miró o el compromís de l'artista

Antoni Miró, pintant «precisament» allò que no li agrada —com ell mateix ens ha dit—, ens ofereix un reportatge —tractat amb accent denunciador, quan no amb evident sarcasme— de tota una època. Sembla haver escoltat la recomanació de Marc Bloch, i s'ha erigit en historiador que està present allí on es troba la carn humana. Utilitzant diverses formulacions estètiques i cercant infatigablement nous recursos expressius —sempre dintre del realisme social— ha deixat constància de la violació dels drets humans, de les vergonyes del racisme, dels horrors de la guerra, de la sempre problemàtica emancipació social, de l'alienació derivada dels mites, de les misèries individuals i col·lectives, de la violència provocada per la barbàrie feixista, de la progressiva deshumanització de l'home contemporani, dels diferents sistemes de manipulació, dels delers d'independència nacional i cultural, dels perills de l'imperialisme bèl·lic, de les dependències derivades d'un capitalisme agressor, de la indesmaïable esperança en un món just i lliure...

No caldrà subratllar que l'art d'Antoni Miró és polític, que està sempre connectat amb el seu moment històric, que revela un inconformisme radical, que trenca llances en pro de la solidaritat, la llibertat, el compromís... Que no és un art neutre, en el supòsit de que aquest existeixca; i, per descomptat, que no és un art innocent. És, en suma, un art necessari, que ho seguirà essent allí on s'hagi de tindre en compte la afirmació de Vostell de que «la bellesa és un acte moral».

Inscrit en les corrents realistes de la pintura internacional, Antoni Miró s'alinea —en allò que a l'Estat Espanyol es refereix— amb Genovés, l'Equip Crònica i l'Equip Realitat, entre altres, tots ells configuradors d'un art que, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la societat industrial-tecnològica, va desarmar els seus elements components per a rearmar-los seguidament insuflant-los l'alé crític. Antoni Miró s'ha valgut dels plantejaments inicials del «pop-art» —i fins i tot del «op-art» i de l'art cinètic—, per a plasmar una poètica de gran càrrega ideològica. Per a tal fi, ha posat en moviment els ressorts de la seua imaginació i la seua enorme capacitat de síntesi, reflexada tant en l'ús de línies i coloracions essencials, com en una gran economia expressiva. El resultat és un missatge clar, directe, comunicatiu i contundent —si bé últimament més irònic i subtil—, encara més ressaltat en els seus cartells.

JOAN ANGEL BLASCO CARRASCOSA / València, octubre del 1983

El cartell al País Valencià.

Diuen els que saben d'aquestes coses que els cartells no són cosa d'artistes, sinó de grafistes. I que, si hom vol fer un impacte que atregui l'atenció del públic, millor seria fer servir les tècniques, que tant han progressat, del reclam publicitari. Hi ha, és veritat, veritables genis en la qüestió, que han estudiat cada color, cada ratlleta, cada lletra de cada paraula per tal de convèncer-me a mi, per exemple, que tal cosa és la que més s'adiu als meus desitjos, que tal espectacle és el que més em farà fruir o que tal idea és la més abel·lidora del món. Que conste: no ho dic amb ironia, sinó amb el gran respecte que m'inspira qualsevol tècnica reeixida.

Aquestes persones que diuen aquestes coses se'n fan creus que, quan algú pensa en la necessitat d'encarregar un cartell, de seguida es repassi la llista dels artistes per veure quin serà més accessible.

La qüestió, em sembla a mi, és si donem prioritat a la bellesa o a l'eficàcia d'un cartell: pot ser lletgíssim i arrossegat la gent, tanmateix, o potser d'un abel·lesa plena, profunda, intensa, i, tanmateix, no atreure l'ull del passavolant, i si l'atreu, ser a causa de l'harmonia o la subtilitat dels colors, però no de les coses que anuncia, que presenta o que vol difondre.

Tot això, és clar té algunes excepcions. Al País Valencià sobretot —la referència a Josep Renau és inexcusable—. I sobretot si hom té l'encert de dedicar uns moments de la seva vida a mirar els cartells que Antoni Miró ens presenta en aquesta mostra, i que aplega la seva producció del 1965 al 1983. Una servidora, que no passa de «voyeuse» de l'art pictòric, i que es considera, per tant, una persona perfectament vulgar, és un bon exemple de com atreu la mirada cadascun d'aquestes cartells, de com resulta d'«irresistible» l'impacte visual, i com és d'evident que això ho aconsegueix Antoni Miró sense doblegar-se gens ni mica en les tècniques publicitàries i les seves hàbils insinuacions.

He de confessar que, de tota aquesta producció —tan imensa, tan aclaparadora en la seva abundor i qualitat—, a mi m'arriba directament al cor sobretot el cartellisme polític d'Antoni Miró. Es cert, les emocions que desperta la pintura són ben sovint indescriptibles. Un altre artista, aquest de la ploma, Martí i Pol, té uns versos, però, que un diria dedicats a aquests cartells d'Antoni Miró:

«Que és bo saber restar quan tot incita a desistir».

I, al mateix poema, diu:

*«Saber restar, vet aquí la consigna,
i preservar cadascú el petitíssim
terreny en què proclama, altiu, més vida».*

Ho diu, magistral, Martí i Pol. Ara mireu els cartells. digueu si no és cert que Antoni Miró fa exactament aquesta proposta...

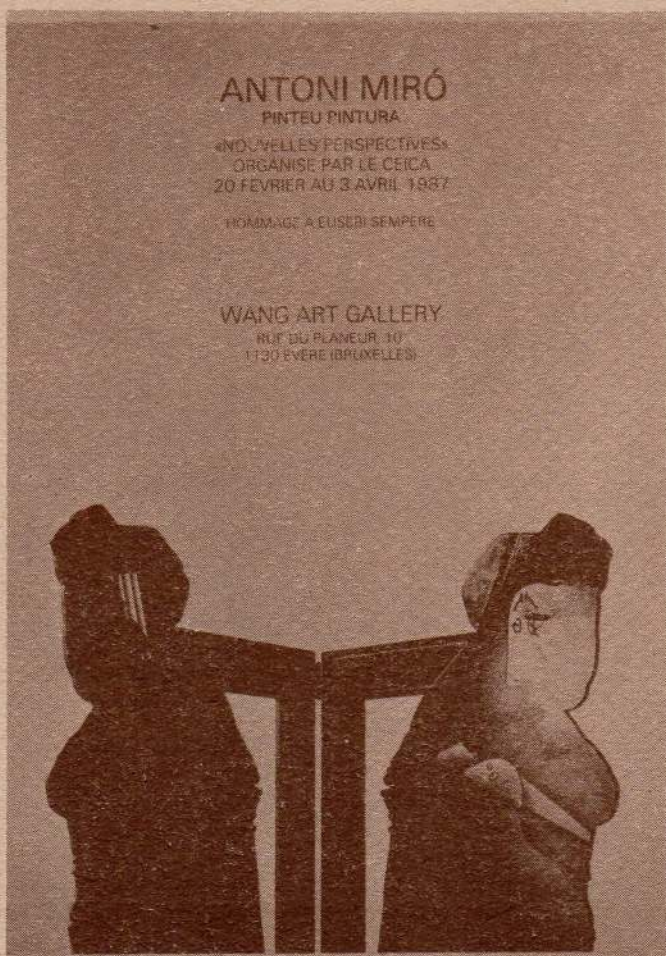
Isabel Clara Simó

La mateixa fraternitat d'Occitània

Quan vaig veure per primera vegada l'obra d'Antoni Miró a Marsella, vaig quedar fascinat del seu ofici i la seua sensibilitat, que li a permès de donar un ressó català a un estil que està molt connectat a tots els nous corrents realistes de la pintura internacional, es tracta d'una perfecció tècnica amb el complement d'un contingut palés a les seues pintures, metallgràfiques, dibuixos i gravats. M'omple de joia el retrobar en els accents de la seua obra, la mateixa fraternitat d'Occitània, i cal dir que encara que tinguem els obstacles de les muntanyes entre nosaltres, estem units a molts dels seus compatriotes, com per exemple: Joan Miró o Antoni Clavé.

Més encara que la forma, n'és el contingut qui ma tocat i marcat. N'estic persuadit i segur que abordar tan directament els problemes és la seua preocupació, i en preocupar-nos-en a tots, esdevé així d'eficaç.

JEAN BOISSIEU / Marseille, febrer del 1973

El Cartell: de l'estètica de l'efímer al testimoni històric

Amb el lent i fecund desenrotllament del *mass-media*, la cultura artística contemporània ha vist ampliat de forma simultània els horitzons i problemes.

Sens dubte, l'àmbit de l'experiència visual pot considerar-se com un dels sectors culturals en els quals amb major extensió i intensitat s'han produït significatives transformacions que han encaixat, inclús, la vida quotidiana.

En este sentit, el cartellisme com a fenomen cultural i medi destacat de comunicació, s'enquadra de ple dins d'eixa accelerada i innovadora conjuntura històrica típica del nostre segle que ha afectat profundament la sensibilitat, els resorts cognoscitius i, en general, les més diverses pautes del nostre comportament individual i social.

No estranyarà ningú doncs que l'interès despertat pels cartells i les conseqüents investigacions s'hagen estès i diversificat interdisciplinadament entre les diverses ciències humanes, sobretot tenim amb compte la seua versatilitat utilitària, llurs àmplies possibilitats experimentals i el singular caràcter desmitificador de l'objecte artístic en eixa «època de la seua reproductibilitat tècnica», com acertadament diria Walter Benjamín.

Precisament l'actual reflexió estètica s'ha ocupat cada vegada amb més vigor i sistematització d'este fenomen cartellista en la mesura en què la pròpia pràctica significativament desenvolupada pels artistes ha tingut també una atenció especial, dins l'apogeu de les arts gràfiques, a la realització de cartells i, s'ha de dir amb justícia que el nostre País, històricament, sempre ha tingut nombrosos i excepcionals cartellistes. Ens queda el record de Josep Renau o Artur Ballester, entre tants altres, per confirmar-ho. No obstant aquesta tradició, afortunadament no ha estat trencada, un bon exemple n'és aquesta mostra, una de les més interessants facetes de l'obra d'Antoni Miró.

En esta modalitat de l'activitat plàstica connecta indissociablement tant la funció estètica com la social del cartell a través de les tècniques específiques de l'elaboració, sempre en un constant procés d'evolució.

Per altra banda s'ha de fer constar la «mútua» influència establerta bilateralment entre la pintura i els recursos cartellístics, encara que no siga este el lloc idoni per atendre la seua justificació. Ambdós fets converteixen en indiscutible la creixent necessitat de donar cabuda en la història de l'art al fenomen, i als productes del cartellisme.

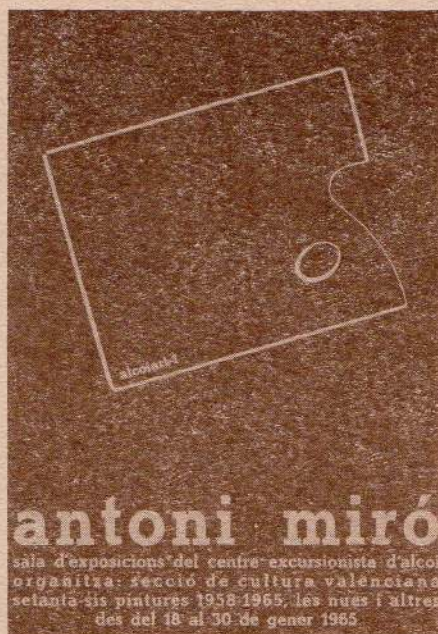
Nogensmenys és dintre de les coordenades d'una teoria de la comunicació artística on s'evidencia el paper que paradigmàticament aconsegueixen els cartells en la cultura visual de la nostra època. La funció comunicativa, l'impacte perceptiu (reduplicat sempre per l'estratègica ubicació en el si del medi urbà) el converteixen en l'eix de la seua pregnància ideològica, de la seua eficàcia testimonial i de la pròpia acció divulgadora, publicitària o propagandística.

Des d'esta constatació, el fet mateix d'organitzar una mostra de cartells (més enllà de qualsevol oportuna i lloable adequació divulgadora) suposa ja d'alguna manera *recuperar* la capacitat funcional de cada cartell concret com un document que recull i apunta la nostra memòria històrica, *reactualitzant* significativament l'específica funció que té de comunicació immediata i directa que va quedar presa, en cada cas, en les concretes coordenades de la seua presència temporal i efímera entre nosaltres. Aquesta nova apropiació col·lectiva que ara se'ns ofereix, des d'un context disfuncional com puga ser una sala d'exposicions, afegeix al valor *exhibitiu* i històric, cosa aquesta que és consubstancial a la utilitat del mateix cartell, un simultani *valor cultural* (de culte social) que reforça des del seu ammarcament, el seu caràcter estètic específic i unilateralment. Es curiosa la impenitent paradoxa que la dinàmica de la nostra organització socio-cultural consagra paral·lelament a la superació del caràcter utilitari que un dia va motivar la gestació com un objecte visual, en este cas cadascun dels cartells d'Antoni Miró, impresos des del 1965 fins al 1983, realitzats uns per a actes culturals i els altres amb un clar i eficient compromís polític.

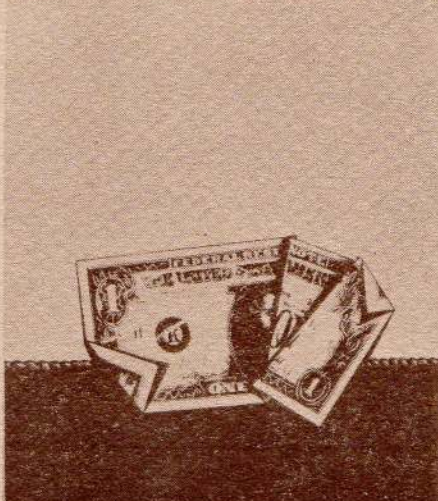
En cada cas, degut a l'interès i la qualitat de la mostra, s'ens ofereix una bona oportunitat, no tan sols de recuperació testimonial i de convenient anàlisi en relació al seu insistent itinerari plàstic, sinó també una ocasió apta per reflexionar sobre la significació i l'abast del fenomen del cartellisme en la nostra història pròxima i en l'actual.

ROMÀ DE LA CALLE

Departament d'Estètica Universitat de València

RETROSPECTIVE ART-EXHIBITION
ANTONI MIRO
GRAPHIC WORKS FROM 1966 TO 1976

Els cartells d'Antoni Miró

Posem-nos, per una vegada, radicals. Exagerem, a consciència, per fer-nos entendre millor. No ens asuste dir, davant d'aquests cartells d'Antoni Miró, que el cartell és el vertader art de nostra època. Funció útil i ingredient estètic. L'art, no pur, brut però: de vida, és clar. No és ço el que anyoràvem? L'art comprometut: no amb una tendència social o artística determinada, sinó amb la seua llibertat i la de tots.

Advertiu algunes de les notes identificadores del cartell, potències al màxim. Així, la contundència. Cadascun d'aquests cartells ens surt al pas, tombant-nos. Son clars, podem captar el seu significat immediatament. Son també sorprenents. Es a dir, contenint elements que ens son familiars, hi ha sempre certa distorsió de lo real que deserta el nostre interès i centra la nostra atenció en el tema proposat.

El realisme acusador va acompanyat d'una culta ironia. Antoni Miró és capaç de jugar amb elements molt diversos. No hi ha una preferència per certs temes, excloent-ne d'altres. En sembla important que el seu realisme siga capaç d'enfocar tan directament les coses, que aquestes quasi desapareguen com a tals i es disolguen en una abstracció significativa. No hi som, doncs, davant un realisme social ingenu, d'aquells que encara son capaços de fer-nos esgarriar de vergonya forana. Antoni Miró fa, abans de tot, art-si és que desitgem veure —ho així— encara que certament lo útil i lo estètic resulten inseparables.

Junts, aquests cartells formen una galeria de testimonis de la nostra època. Ací hi és representat o evocat tot el que ens dol i ens angosta. Contenen al·lusions concretes, es refereixen a fets que han ocupat les primeres planes dels periòdics un dia determinat i, amb tot, tenen també caràcter de símbol. Quí ha dit —es a dir son tants que no podríem nomenar-los a tots— que hi ha que esborrar els símbols i, anant més enllà, desfer totes els mites? No hem fet més que substituir uns mites per altres... que no son sinó versions d'aquells: ví nou en gèrres velles. D'aquí la significació, densa i clara, abstracta i precisa, que podem trobar en els cartells d'Antoni Miró. Cartells que son *acció*, que es troben inserts en el món quotidià i al mateix temps, per com han arribat al cap i per raons més difícils de triar ara, per valors que sabem reconèixer però —confesem-ho— ens costa fer explícits, art, art tan impur com pur: art a seques.

JOSEP CORREDOR-MATHEOS / Barcelona, juliol del 1983

Un cas apart

A Antoni Miró, sempre he tingut que pensar-lo i imaginar-lo en una posició excèntrica respecte al panorama general de la pintura i dels pintors. La seua vida transcorria a Alcoi, i des d'allí ens arribaven les seues noves i quasi mai ens arribava ell mateix. El seu és un cas apart i especial, perquè, en canvi, sí que sabem el que estava fent. Podria dir-se que ell s'havia situat lluny del món però, havia aconseguit de col·locar el món aprop d'Alcoi.

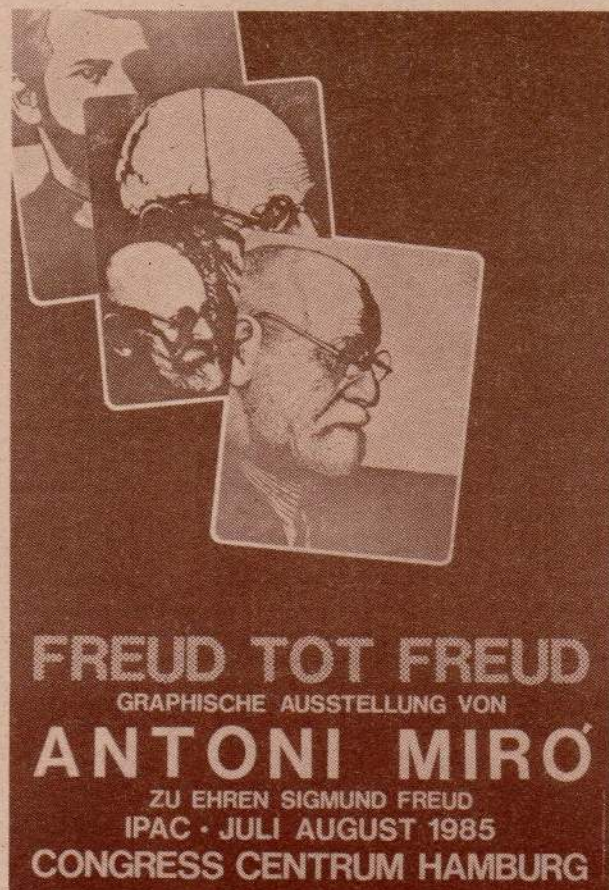
Jo crec que el terra que trepija i el panorama que contempla no és pas indiferent en la gestació de la seua pintura. La seua pintura té dues dimensions fonamentals, les quals podrien ésser contradictòries si no fos pel difícil equilibri en què Antoni sap mantenir-les: una dimensió és la de la seua capacitat sintètica; la de la seua economia expressiva reduïda a les seues quatre línies i coloracions essencials: allí on es diria que no es diu gratuïtament com es diu. L'altra dimensió és la seua capacitat documental i, per a dir-ho d'alguna manera, «de compromís»: eixa actitud que el poeta a ésser espectador no passiu de qualsevol drama del món...

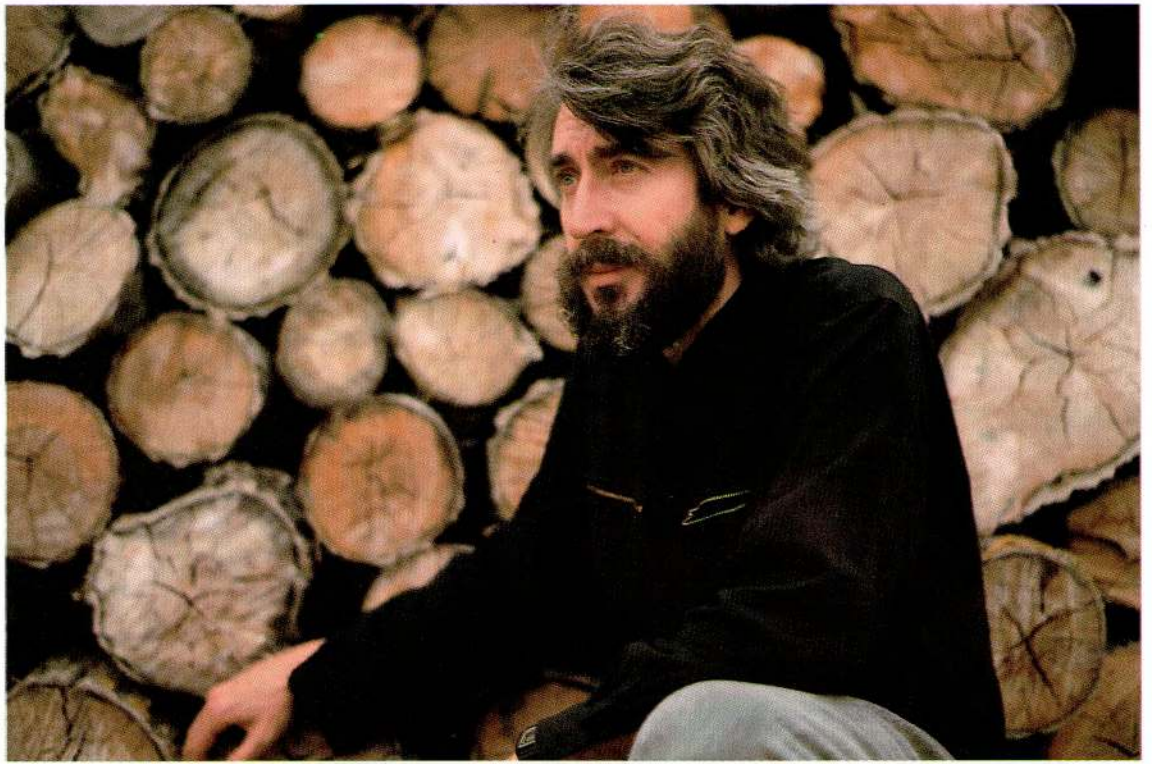
JOSÉ M.ª MORENO GALVÁN / Madrid, setembre del 1973

Exigències testimonials de l'art

El nom d'Antoni Miró em ve sonant, més que actiu, gairebé frenètic, en la crònica diària del nostre art per fora i dintre del país. La seva activitat es multiplica en els més diversos quefers, i així són les seves volences d'art figures de les meves pròpies atencions artístiques, posades a diari davant meu, notícia sempre de les meves pròpies notícies. I quans'exposen a la meua atenció crítica, dic —o he dit d'elles— que tota aquesta inventiva de Miró —pintura, escultura, ceràmica— està carregada de vida, i que el que més em plau sia també la que anem a nomenar pintura de l'«humanisme» i la seva escultura, el camí i pretensió de les quals, per la seva cavil·lació moral, aprobe. Però en la meua opinió, el més important d'aquest home és la seva curiositat insadollable, la seva vigilància sobre les exigències testimonials de l'art com a figura de significació de la nostra vida, que ell trasmuta molt saviament en figuracions del seu inquiet univers, pesquissiu, denunciatiu, premonitor, les aspiracions del qual celebro molt joiosament.

JOSE DE CASTRO ARINES / Madrid, setembre del 1974

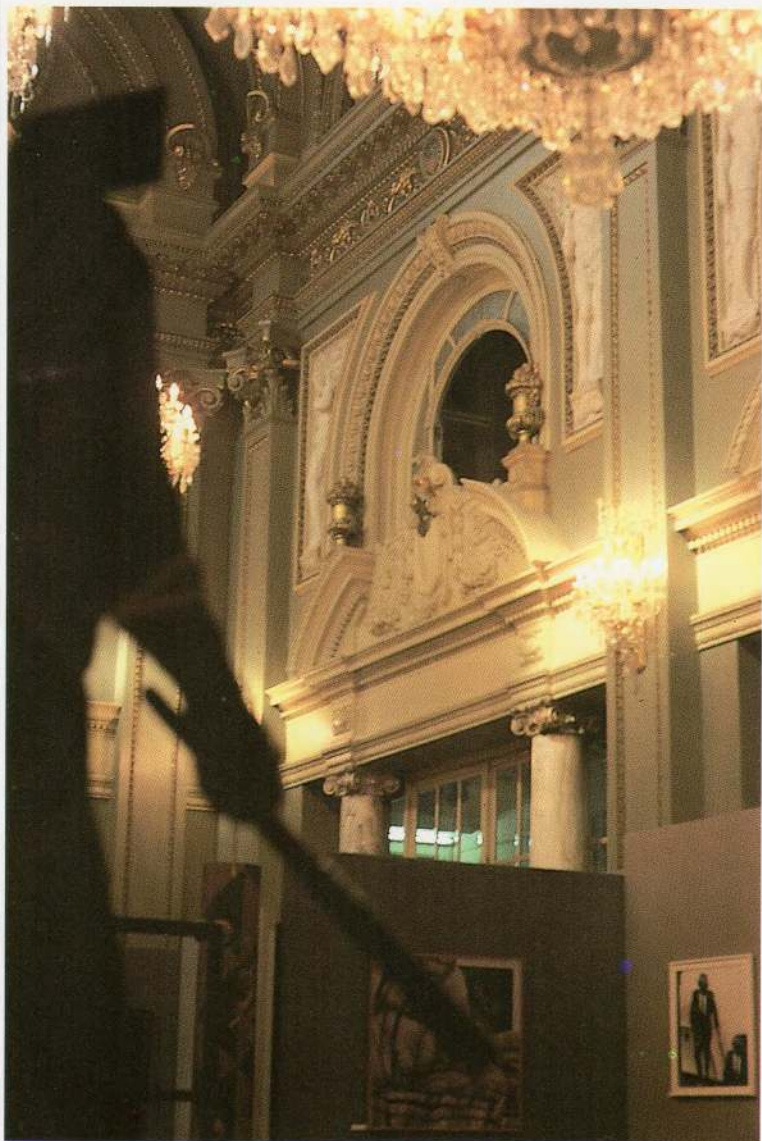

Museu d'Art Contemporani de Sevilla
Exposició retrospectiva (1972-78)
«Amèrica Negra», «L'Home Avui», «El Dòlar»,
maig del 1978.

CARTELL

CARTELL

Ajuntament de València
Sala de Cristall
Mostra retrospectiva (1972-83)
Jornades de Solidaritat amb els pobles
d'Argentina, Uruguai i Xile,
setembre del 1983.

DADES BIOGRAFÍQUES

ANTONI MIRÓ nat a Alcoi el 1944, viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El 1965 funda el Grup Alcoiart, amb Masà i Mataix i el 1972 el «Gruppo Denunzia», amb Rinaldi, Pacheco, Comencini i de Santi a Brescia. El 1964 realitza la primera de les seues sèries, «Les Nues». El 1966, «La Fam». El 1967, «Els Bojos». El 1968-69, «Vietnam» i «Mort». El 1970-71, «Realitats» i «L'Home». El 1972, «Amèrica Negra» i el 1973, «L'Home Avui», seguidament «El Dòlar», que comporta altres sub-sèries com «Les Llances», «La Senyera», «Llibertat d'Expressió» i «Xile». Des del 1980 «Pinteu Pintura», que resta en ple procés d'elaboració. Les seues obres estan representades a nombroses col·leccions, galeries i museus de tot arreu. El 1969, membre de Verein Berliner Kunstler de Berlín. El 1971, Diploma d'Honor de la Corner Academy de Londres, membre de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors de Panamà. El 1972, membre «Honoris Causa» de «Paternoster Corner Academy» de Londres i medalla d'or. El 1974, membre actiu de la Fundació Maeght de Saint-Paul (França). El 1978, Acadèmic d'Itàlia amb medalla d'or, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro». El 1979, invitat al «Convegno Nazionale degli Artisti», Salsomaggiore (Itàlia). El 1980, distinció de «l'Academie Culturelle de France», París. El 1981, Director Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Membre titular de la Jeune Peinture - Jeune Expression, París. El 1982, Medalla «Ente Siciliano Arte e Cultura», Siracusa (Itàlia). El 1983, Membre del Consell Rector del Centre Municipal de Cultura, Alcoi. El 1984, dirigeix «L'Ambit d'Arts Plàstiques del Congrés d'Estudis», Alcoi. Invitat a la «Grafik in der DDR» Intergrafik, Berlín (DDR). El 1985, Monument de la Pau, Ajuntament d'Alcoi. Monument «A Pau Casals», Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (Alemanya). En 1987, invitat al Simposi Intergrafik-87 per la Verband Bildender Künstler der DDR, Berlín.

MOSTRES

- 1965: Sala ELSA (Alcoiart-Juli) Gener, ALCOI - Sala CEA, Juny, ALCOI - Salons Elis Angels, Juli, DENIA - Soterrani Medieval, Agost, POLOP - Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST - Montmar, Set. Octubre, PARIS - Casa MURCIA-Albacete, VALENCIA.
- 1966: Circol Industria, Maig, ALCOI - Elia Galena, Juny, DENIA - Soterrani Medieval, Agost-Setembre, POLOP.
- 1967: Sala Premia, Març-Abril, VALENCIA - Casa Municipal de Cultura, Juli, ALCOI - Soterrani Medieval, Agost-Setembre, POLOP - Sala FAIC, Octubre, GANDIA - Caixa d'Estalvis SE, Novembre, MURCIA - Sala IT, Novembre, TARRAGONA - Sala CAP, Novembre, ALACANT - Museu Municipal, Desembre, MATARO - Galeria Agor, Desembre, BARCELONA.
- 1968: Galeria d'Art, 6 Presències, Abril-Maig, ALCOI - Soterrani Medieval, Estiu, POLOP - Galeria Niu d'Art, Juli, LA VILA, Juli, Sala Rotonda «Art del poble per al poble», V, Congrés de l'Agost, ALCOI - Woodstock Gallery, Novembre-Desembre, LONDRES (Anglaterra).
- 1969: Galeria Polop, Juli, POLOP - Shepherd House, Agost, CHADERTON (Anglaterra) - Galeria Elia, Setembre, DENIA - Central Hotel, Setembre, DOVER (Anglaterra) - Mostra simultània: Unesco, Casa Cultura. Reconquista, Desembre, ALCOI.
- 1970: Galeria CAP, Febrer, ALACANT - Caixa d'Estalvis NSD, Març, ELX - Galeria CAP, Abril, XIXONA - Galeria Polop, Estiu, POLOP - Galeria Darhim, Juli, BENIDORM - Hotel Azor, Agost, BENICASSIM - Galeria Porcar, Setembre, CASTELLO.
- 1971: Sala CASE, Març, MURCIA - Club Pueblo, Març-Abril, MADRID - Sala Case, Juli, ALBUFERETA - Sala Case, Juli, BENIDORM - Galeria 3, Agost, ALTEA - Discoteca Mussoli, Desembre, ALCOI.
- 1972: Galeria Novart, MADRID - Galleries della Francesca, Maig, FORLÌ - Novart, Amèrica negra, Mostra i exposicions, Novart, Març, MADRID - Galeria Bogarelli, Maig-Juny (Alcoiart-55) CASTIGLIONE (Itàlia) - BH Corner Gallery «Five Man Exhibitions», LONDRES (Anglaterra) - Galeria Alcoiarts, Desembre, ALTEA.
- 1973: Galeria Multiples, Febrer, MARSELLA (França) - Galeria Anitza, Abril, BILBAO - Sala Bayasa, Maig, SANTANDER - Art-Alcant, Nov.-Desembre, ALACANT - Simultània Galeria Capito? Sala UNESCO, Desembre, ALCOI - Galeria Alcoiarts, Des. Gen. ALTEA.
- 1974: Sala Provincia, Març, LLEO - Galleries Lo Spazio, Març-Abril, BRESCIA (Itàlia) - Palau Municipal, Novembre, MALAGA.
- 1975: Galeria Anitza, Maig-Juny, BILBAO - Galeria Trazos-2, Juny-Juli, SANTANDER - Galeria Alcoiarts, Agost, ALTEA - Grafikabinet, Setembre, HAGA (Alemanya) - Galeria Canem, Octubre, CASTELLÓ.
- 1976: Spanish-American Cultural, Febrer-Marc, NEW BRITAIN (Connecticut, USA) - Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Girona, Març, SUECA - Aïnos (permanent), ALACANT - Crida Galeria, Desembre-Gener, ALCOI.
- 1977: Sala Gaudi, Març-Abril, BARCELONA - Ajuntament de Monóvar, Mostra retrospectiva, Setembre, MONÓVAR - Galeria La Fona, Novembre-Desembre, OLIVA - Galeria MOCO art's, Desembre, ALTEA.
- 1978: Fabrik K 14, graphic-retrospective, Gener-Febrer, OBERHAUSEN (Alemanya) - Museu d'Art Contemporani de Sevilla, mostra retrospectiva, Maig, SEVILLA - Caixa d'Estalvis d'Alcant i Múrcia, Concèls Populars de C.C., Maig, MURGO - Galeria Montgó, Juli, DENIA.
- 1979: Salieta Esposizione Rinascita, Octubre, BRESCIA (Itàlia) - Galeria Alcoiarts, estiu, ALTEA - Sala Cau d'Art, Desembre-Gener, ELX.
- 1980: Caixa d'Estalvis d'Alcant i Múrcia, Les Llances, Març, ALCOI - Sala Canigó, Març-Abril, ALCOI: Biblioteca de Carfenedolo, Mostra gràfica, Març, CARFENEDOLO (Itàlia)-Galeria 11, Abril-Maig, ALACANT - La Casa, Galeria d'Art, Mostra retrospectiva, Juny-Juli, LA VILA JOIOSA - Galeria La Fona, Juli, OLIVA - Galeria Alcoiarts, Agost-Setembre, ALTEA - Exposicions de l'Ajuntament, Homenatge a Salvador Espriu (amb Azorin), Setembre, LA NUCIA.
- 1981: Galeria Ambito, Amics de la Cultura del País Valencià, Desembre, MADRID.
- 1982: Graphic-Retrospective, Kulturverein der Katalanisch Sprechenden, Maig-Juny, HANNOVER (Alemanya) - Roncalli Haus, Mostra retrospectiva, Agost, WOLFENBUTTEL (Alemanya) - Museo Etnográfico Tirinese, Agost, TIRANO (Itàlia).
- 1983: Centre Municipal de Cultura, El Carrell, Juny, ALCOI - Giardini di Via dei Mille, Cile, Juli, BRESCIA (Itàlia) - Mostra Sigmund Freud (IPAC), Palau de Congressos, Hotel Melia-Castell, Juli, MADRID - Festival de l'Unita, Cile, Agost, BERGAMO (Itàlia) - Ciclo Culturale di Brescia, Cile, Agost, BRESCIA (Itàlia) - Sala de Cristal, Exm. Ajuntament de València, Mostra retrospectiva «Xile X Anya», Setembre, VALENCIA.

PREMIS

- 1960 VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1.º Premi, Exm. Ajuntament d'ALCOI.
- 1961 XVIII Exposició d'Art 3.º Premi, ALACANT.
- 1962 Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT - Certamen de Pintura, 1.º Premi, ALACANT - Menció Honorífica al Certamen d'Art, ALACANT.
- 1963 VIII Expo. Pintura CEA, Premi Brotos, ALCOI - Selecció certamens a MADRID.
- 1964 VI Certamen d'Art, 2.º Premi, ALACANT.
- 1965 V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI - VII Saló de Marc, Museu Hist. VALENCIA.
- 1966 Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.
- 1967 I Bial de Pintura, Exm. Ajuntament, ALCOI - VIII Saló de Marc, VALENCIA - VII Saló de Tardor, 2.º Premi, Casa Municipal de Cultura, ALCOI.
- 1968 IX Saló de Marc, Art Actual, VALENCIA - I Expo. pintors espanyols, CIEZA.
- 1969 II Bial Internacional de Pintura, ALCOI - X Saló de Marc, Art Actual, VALENCIA - I Certamen Diputació Provincial «Castell S. Barba», adquisició obra, ALACANT - VIII Premi Dibuix J. Miró, Palau de la Virreina, BARCELONA - The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra) - VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.
- 1970 XI Saló de Marc, VALENCIA - IX Premi Int. Miró, Col. Arquitectes, BARCELONA - Certamen Arts Plàstiques «Castell S. Barba», adquisició obres Museu, ALACANT - XXVII Expo. Pintura, SOGORB - Finalista Premi «Tinas», BENIDORM - VII Saló Nacional de Pintura, MURCIA.
- 1971 III Bial Internacional de Pintura, adquisició obra-fons Museu, ALCOI - I Certamen de Pintura Mural, ALTEA - XII Saló de Marc, VALENCIA - III Bial Internacional de Merignac, MERIGNAC (França) - X Premi Dibuix J. Miró, Col. Arquitectes, BARCELONA - Galeria Adria, BARCELONA - PAA Culturalis, GIRONA - B.H. Corner Gallery, «Saló Internacional d'Hivern», Diploma d'Honor, LONDRES (Anglaterra).
- 1972 XI Premi Int. Dibuix J. Miró, BARCELONA - II Mostra Internacional de Pintura e Gràfica, «Medalla d'Or» i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Italia) - Mostra Premis, SICILIA (Italia) - Dexa de participar a certamen.
- 1973 No participa a certamen de tipus competitiu.
- 1974 Vitz International Print Biennale, CRACOVIA (Polònia) - I Saló de Primavera, Medalla de plata, VALENCIA - I Certamen Int. de Pintura, MALLORCA - Ibizagrac-74, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA - IV Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França) - XIII Premi Int. Dibuix J. Miró, BARCELONA - I Bial Nacional de Pintura, OSCA - IV Saló de Tardor, 1.º Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT - Premi Pintura Fundació Guell, BARCELONA - Ora e sempre resistència, Palazzo del Turismo, MILA (Italia) - Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorífica, VALENCIA.
- 1975 Ora e sempre resistència, Circolo di Via De Amicis, MILA (Italia) - II Certamen Internacional, MALLORCA - Premis Serie, MADRID - II Nacional de Pintura, TEROL - V Bial Internacional del Esport, 1.º Medalla, VALENCIA - I Premi de Dibuix S. Jordi, BARCELONA - XIV Premi Int. J. Miró, BARCELONA - Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia) - I Bial de Pintura Contemporània, BARCELONA - V Saló de Tardor de Pintura, 1.º Premi, Medalla d'Or, SAGUNT - III Bial Provincial de León, LLEO - Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.
- 1976 VI Międzynarodowe Biennale Grafiki, CRACOVIA (Polònia) - Convocatori d'Arts Plàstiques, adquisició obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT - Ibizagrac-76, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA - I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canàries) - I Certamen de Pintura, PEGO - II Bial d'Art, PONTEVEDRA - I Bial Nacional d'Art, Medalla commemorativa, OVIEDO.
- 1977 Premio Nazionale di Pittura, Certamen de Arte Elba, 1.º Trofeu Elba, PALERMO (Italia) - Mostra Palacio de Manzanas al Real, MADRID.
- 1978 VI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO (Italia) - 7 Biennale Internationale de la Gravure, CRACOVIA (Polònia).
- 1979 Grafik Biennale Heidelberg, HEIDELBERG (Alemanya).
- 1980 VIII Międzynarodowe Biennale Grafiki, CRACOVIA (Polònia).
- 1982 Prima Biennale di Pittura e Grafica, Ente Siciliano Arte e Cultura, SIRACUSA (Italia) - La X Biennale d'Iniziativa, Ibizagrac-82, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA - Piccola Europa, XXXII Rassegna di Pittura, Scultura, Grafica, Musei d'Art Moderno, Premi de gravat «Universitat d'Urbino, Sassoferrato, ANCONA (Italia) - Saló d'Autunno 82, Palais des Congrès, Medalla de Plata, MARSELLA (França) - Premio Internazionale Carducci de Belle Arti, FLORENCIA (Italia) - Prima Biennale Internazionale, Ente Siciliano Arte e Cultura, Medalla d'Or i Diploma, SIRACUSA (Italia).
- 1983 Saló Internacional d'Autonne, AIX-EN-PROVENCE (França) - XI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO, MILANO (Italia) - Saló Internacional d'Avignon, Chapelle Saint Benzet, Menció Especial del Jurat, AVIGNON (França) - Saló Internacional d'Evan, EVIAN (França) - XXXIII Rassegna Pittura, Grafica «Piccola Europa, Sassoferrato, ANCONA (Italia) - Primo Premio Internazionale «Gagliardo, ALESSANDRIA (Italia).

COLLECTIVES

- 1967 Palau de la Baia, Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALENCIA.
- 1968 Jove Pintura, Unesco, ALACANT - Jove Pintura, Penya Illicitana, ELX - Nu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA - Alicart-1, Casa Azorin, DENIA - Alicart-2 P. Illicitana, ELX - Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETRER.
- 1969 Obres X Saló de Marc, CAP, ALACANT - Galeria Arrabal, CALLOSA D'ENSAÏRIA - XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA - III Exposició de Pintura, Hort del Xocolater, ELX - Verein Berliner Kunstler, Grafik-Plastik, BERLIN (Alemanya) - Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintors, ALCOI.
- 1970 Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT - Verein Berliner Kunstler, BERLIN (Alemanya) - Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMPTÉ (França) - Expo. Art. Contemporani, Galeria Arteta, Grup Indar, SANTURCE - Expo. Estiu, V.B.K. BERLIN - I Expo. Collectiva, Sala Puntal, SANTANDER - Collectiva Circol Belles Arts, VALENCIA - En-Art-1, Sala Art i Paper, ELX - Mostra Nadal V.B.K. BERLIN.
- 1971 Expo. Art a Valbonne, VALBONNE (França) - 2.º Col. Sala Puntal, SANTANDER - Expo. de poemes il·lustrats, Tur Social, ALACANT - Expo. Col. Escola Nautica, PORTUGALETE - Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA - XX Expo. Nacional, MONOVER - I Expo. Art. VILLENA - Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES - Femina-71, Verein Berliner Kunstler, BERLIN - Expo. a Picasso, Unesco, ALACANT.
- 1972 Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI - Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi, MILA (Italia) - XXI Expo. Nacional, MONOVER - Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA - I Expo. Nacional, VILLENA - Palacio de Cristal, Artetur-72, MADRID - Expo. Collectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA - Mostra Anyel, Verein Berliner K. BERLIN - Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID - Homenatge a Millars, Alcoiarts, ALTEA - Sala Laura, Teatro Spenaleante, «In occasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro, Mostra «Omaggio al Gruppo Denunzia, PESARO.
- 1973 Homenatge a Millars, Sala CAP, ALACANT - Art-Altea, Expo. Inaugural, ALTEA - Libreria Internazionale, «Grafica Polca Spagnola», MILA - Verein Berliner Kunstler, BERLIN - Anita-2, LAREDO - Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID - En Art-2, Hort del Cura, ELX - II Mostra Nacional de VILLENA -

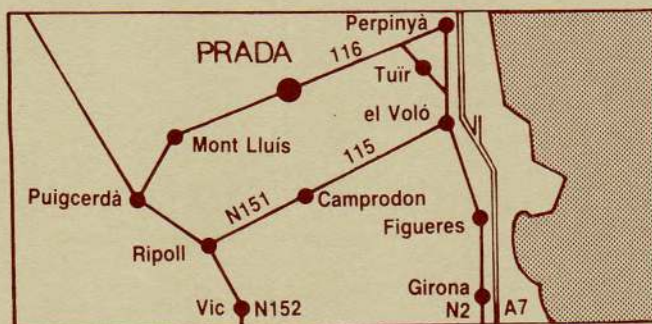
XXII Expo. Nacional «Centenari Azorin, Adquisició obra Museu, MONOVER - II Mostra d'Arts Plàstiques, BARCELONA - XXIII Rassegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Italia) - Expo. II Aniversari Galeria Novart, MADRID - Artisti d'Avanguardia per la Resistència Cilena, Studio Brescia, BRESCIA (Italia) - Sala Unesco, Expo. Inaugural, ALCOI - Procés a la Violència, Esti-Arte, MADRID - Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA - Procés a la Violència, Galeria Nova Gràfica, BARCELONA - Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA - Palazzo del Parco, BORGHERA - Sala Comunità, ANGIAS (Verona) - Sala «Omaggio al Gruppo, SASSOFERRATO - Artisti d'Avanguardia, BRESCIA.

- 1974 Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID - Homenatge O. Espil, Club Urbis, MADRID - Procés a la Violència, Sala Tahor, LES PALMES DE GRAN CANARIA - Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suecia) - Noi i el Cile, Comune Civico, Comune di Milano, MILA (Italia) - Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Italia) - XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONOVER - Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILA (Italia) - Cerle Industrial, Mostra Subasta, ALCOI - Galeria Alcoiarts, Art d'Avanguardia, ALTEA - Procés a la Violència, Galeria Set i Mir, ALMA, MADRID - Realitat 2, Galerias, Península, Machado, Osma, MADRID - Libreria Feltrinelli, PARMA - Sala Comunale, Casaleone (Verona) - Salone della Cooperativa, PEDEMONTE (Verona) - Libreria Feltrinelli, BOLOGNA - Mostra della Resistenza all'AAB, BRESCIA - Mostra per Spagna libre, MILANO.
- 1975 Galeria Añiñón, «Entre la abstracción y el realismo», MADRID - Galeria de Arte Málaga, Expo. de Gráfica Contemporánea, MALAGA - Expo. Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA - Grup teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT - Nova Figuració Alcantina, Sala CASE, ALACANT - Errealitate-Hiru, Galeria Arizta, BILBAO - Expo. rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID - Associació de veïns Aluche, org. APSA i AIAP, MADRID - Galeria Puntó, VALENCIA - Galeria Laetana, Nobles del Paper, BARCELONA - Galeria Montgó, Artistes Valencians, DENIA - Expo. d'Art, Palau Municipal, VILLENA - XXIV Expo. Nacional, MONOVER - Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA - I Clàssic del Cuore Galleria Contemporània, ALACANT - La Spagna e il Cile nel Cuore Galleria AAB, BRESCIA (Italia) - Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MALAGA - Expo. Subhasta, Cap Negret, ALTEA - Contribució a la ceràmica, Galeria Altaiar, MADRID - Aportació a la Ceràmica, Galeria Trazos-2, SANTANDER - Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Arizta, BILBAO - Ora e sempre resistència, MILANO - Exposició didàctica alla scuola Media Gozzano, TORINO - Galleria lo Spzio, BRESCIA - 26.ª Mostra d'Arte Contemporanea «Conscienza e ribellione», TORRE PELLICE - Museo Nacional de Arte Moderno, L'AVANA (Cuba) - La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA - Mostra per la Spagna libera, BRESCIA - Mostra per la Spagna libera, BOLOGNA - Casa del Popolo «E. Natali», BRESCIA - Centro Internazionale d'Arte, BARI - Sala Comunale, TRAVAGLIATO - Salone delle Terme, BOARIO TERME - Scuoli Comunali, CEVO - Circolo Gramsci, CEDEGOLO - Sala Comunale, DARFO - Circolo ARCI, RODOGO-SAIANO - Sala Comunale, MALONNO - Biblioteca Comunale, MANERBIO - Sala Comunale, REZZATO.
- 1976 Plàstica-76, Banc d'Alcant, ALACANT - Trazos-2, Expo. col·lectiva permanència, diset artistes, SANTANDER - Fons d'Art, Fundació Joan Miró, BARCELONA - Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui) PAISOS CATALANS - Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra, Galeries: Temps, Val i Puntó, VALENCIA - Mostra itinerant, Els altres 75 anys, PAIS VALENCIA - Homenatge dels Pobles d'Espanya i Miquel Hernández, mostra itinerant i diversos actes arreu de l'Estat Espanyol - Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA - Galeria 11, col·lectiva inaugural, ALACANT - Art Lanuza, col·lectiva inaugural, ALTEA - Art Lanuza, col·lectiva, POLOP - 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA - Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER - Expo. de Serigrafia i Aiguator, Sala Lau, VILLENA - Homenatge a Rafael Alberti, Galeries: Dau, Dau al Set, Eude, Cap Negret, 42 i Muech, BARCELONA - Exposició Homenatge a Miquel Hernández, Sala Agora, MADRID - Galeria Arizta, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO - Selecció d'obres gràfiques mostra col·lectiva, Galeria Juana Morado, MADRID - Galeria d'Arte «Settant», GALLARATE - Sala Comunale, MALCESINE - Circolo Culturale CSEP, S. STINO DI LIVENZA - Galleria Kursaal, ISEOLO LIDO.
- 1977 «Wo Unterdrückung Herrscht, Wächst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Köln, COLONIA (Alemanya) - Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inaugurat, ALCOI - XIV Saló de Marc (d'artistes premiats) Galeria d'Art Ribera, VALENCIA - Homenatge a Hernández, Université St. Etienne, ST. ETIENNE (França) - Homenatge, TOURS (França) - Galeria d'Art, ALCOI - Galeria Arizta, BILBAO - Galeria d'Avanguardia, BENIDORM - Galeria 11, ALACANT - Trazos-2, SANTANDER - Collectiva d'Estiu, Galeria 11, ALACANT - Festa Popular, ALTEA - Club Amics Unesco, ALCOI - Amics del Sahara, ALACANT - Festa del PC, MADRID - Museu Internacional Allende, Mercado Lanuza, SARAGOSSA - Homenatge a Picasso, MALAGA - Set Aspectes de la Situació de l'Home, ELX - Artistes Plàstics del País Valencià, ALACANT - Homenatge Abat Escam, Palau de la Virreina, BARCELONA - Galeria La Loggia, Comune di Motta di Livenza, MOTTA (Italia) - Gruppo Denunzia, Mostra itinerant in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTALE.
- 1978 Realisme Social, Galeria Punto, VALENCIA - Pintors Alcoians, Sala Art-Alcoi, ALCOI - Sala CAP, ALACANT - Museu de Granollers, Homenatge Escarré, GRANOLLERS - Cap Negret, ALTEA - Casa Municipal de Cultura, ALCOI - Casa de Colón, Museu Int. Allende, LAS PALMAS - Castillo de la Luz, LANZAROTE - Colegio de Arquitectos de Canarias, TENERIFE - La Ciudadella, PAMPLONA - Museu Int. Allende, GRANADA - Museu Int. Allende, EIVISSA - Museu Int. Allende, MALAGA - Casa de Cultura, Sala Roc, Homenatge Escarré, Valls - Sala Fontana d'Or, Homenatge Escarré, GIRONA - Galeria La Fona, OLIVA - La Prensa, Galeries: Yerba, Chis, Zero, Acto, Villacis, MURCIA - Ateneu de Denia, DENIA - Pro Club Unesco, Sala CAAM, ALACANT - Sala Lau, VILLENA - Expo. Homenatge Abat Escam, MANRESA - Museu Provincial Tèxtil, Homenatge Escarré, TERRASSA - Miniatures, La Fona, OLIVA - Permanència, Galeria 11, ALACANT - Panorama-78, Museu de Arte Contemporáneo, MADRID - Palau Municipal, VILLENA - Fidelitat a un poble, Homenatge Escarré, SABADELL - Mostra d'Art del País Valencià, Conselleria de Cultura, Hort del Xocolater, ELX - Caixa d'Estalvis, SAGUNT - Ajuntament, MONOVER - Torreó Bernard, BENICASSIM - Ajuntament Vell, YATOVA - Sala de l'Escola, ALBUSSAFES - Ateneu Cultural, CARLET - Cercle Setabener, XATIVA - Ajuntament, SILLA - Sala d'Art, VALL D'UXO - Aula de Cultura, ALCOPIA DE CRESPIANS - Grup Escola V. LLAR DEL ARZOBISPO - Aula de Cultura, BENIGNIM - Caixa d'Estalvis, XABIA - Museu Municipal, MONTCADE - Barn Torrefiel, VALENCIA - Museu Històric, Museu de la Resistència S. Allende, VALENCIA - Sala Spectrum, Expo. Anti-imperialista, SARAGOSSA - Festa Sant Joan, ALTEA - Petits Formats, Galeria 11, ALACANT - Sala d'Art Canigó, ALCOI.
- 1979 Palazzo delle Manifestazioni, Mostra Permanente Internazionale, SASSOMAGGIORE (Italia) - Projecte Secanos, LORCA - Museu Popular d'Art Contemporani, VALENCIA - Art Gràfic Valencià, Canigó, ALCOI - Setmana Cultural del P.V., PARIS - Fi de temporada, Sala Canigó, ALCOI - Fira d'Art, ELX - Palau Municipal, VILLENA - Expo. Anti-imperialista, VALENCIA - Avantguarda Plàstica del País Valencià, BENIDORM - Homenatge Adrià Carrillo, ALCOI - Cau d'Art, ELX - Homenatge a Machado, CULLERA - Sala Goya, Expo. Anti-imperialista, SARAGOSSA - Club Unesco, Expo. Anti-imperialista, MADRID - Palau Virreina, Expo. Anti-imperialista, BARCELONA - Petit Format, Galeria Canem, CASTELLO - Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA - Expo. Miniatures, La Fona, OLIVA - Primera Setmana Cultural d'Altea, ALTEA.

- 1980 II Mostra Permanente, Pinacoteca d'Arte Antica a Moderna, SASSOMAGGIORE (Italia) - Amnesty International, Sala Parpello, VALENCIA - Investigación en la Plástica Alcantina, La Caixa, Institut IEA, ALACANT - Treze Artistas del País Valencià, Sala Municipal, LA VALL DE TAVERNES - Temporada 79-80, Galeria 11, ALACANT - Avancada Plàstica del País Valencià, Galeria Art-Lanuza, ALTEA - Art Senat, Festes d'Agost, ELX - Expo. Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'ENSAÏRIA - Expo. Anti-imperialista a La Corrala, MADRID - AAVV - IRUN - AAVV - TEROL - Facultat d'Economiques, MADRID - AAVV Penúles, MADRID - Ajuntament, GAVA - Escola d'Estiu Rosa Sensat, Universitat de Bellaterra, BARCELONA - Ajuntament, SANTA COLOMA GRAMANET - AAVV, ESPLUGUES - Collectiu Artistes, SANT ANDREU - Institut Jovellanos, Astòries, GUJON - Institut Vell, Sala Fidal Aguilar, GIRONA - Casa de Cultura, CORNELLA DE LLOBREGAT - Sala de Belles Arts, SABADELL - Cooperativa, SABADELL - AAVV, HOSPITALET - Segona mostra, Palau Virreina, BARCELONA - Ajuntament, S. M. BARBENA - Sant Jordi, BARCELONA - Ajuntament de Parla, MADRID - Un segle de Cultura Catalana, Palau Velázquez, Ministe de Cultura, MADRID - Fira d'Art, Sala Canigó, ALCOI - 1.ª Mostra de Pintures, barri Torrefiel, Casa del Poble, VALENCIA - Petits formats, Galeria 11, ALACANT - Fira de l'Art, Caixa Rural de Sax, MONOVER - Homenatge a Cubells, La Caixa, ALACANT - 150 Artistes per i Lavoratori Fiat, Palazzo Lascari, TORINO (Italia) - Galeria Arte al Dia, Trajectòries-80, PARIS (França).
- 1981 Spanish Institut, Trajectòries-80, LONDRES (Anglaterra) - Vuit Gravadors Valencians, Sala d'Art Canigó, ALCOI - Mostra Cultural del País Valencià, Ajuntament d'Alcoi, ALCOI - Contemporary Spanish Art, The Hugh Gallery and Municipal Gallery of Modern Art, DUBLIN (Irlanda) - Trajectòries-80, Spanish Institut, MUNICH (Alemanya) - Art-81, 1.ª Mostra de Pintura, Institut de Mostres, BARCELONA - Premiere Convergence Juste Expression, Hall International, Parc Floral, PARIS (França) - Collectiva d'Art, Galeria Montgó, DENIA - Mostra Pro-Monument Martiris de la Libertat, ALACANT - Amnesty International, MADRID - Spanisches Kulturinstitut Wien, Trajectòries-80, VIENNA (Àustria) - La Fira, Homenatge a Picasso, MONOVER - «Mostra Art-Paper», ALCOI - Sala CAP, Ajuntament, MURO - Ajuntament, ALGEMESI - Ajuntament, ONTINYENT - Ajuntament, PICA-NYA - Ajuntament, SANTA POLA - Palau Comtal, COCENAI - Museu d'Art, ELX - Ajuntament, AIGUES DE BUSOT - Ajuntament, SAX - Ajuntament, SEDAVI - Ajuntament, BETXI - Setmana Cultural PV, Ajuntament, ALACANT - Ajuntament, RIBARJOJA - Sala de l'Ajuntament, LA VALL DE TAVERNES - Ajuntament, MASSANASSA - Caixa CAP, MUTXAMEL - Caixa de la CAP, SANT JOAN - Ajuntament, PUÇOL - Ajuntament, BENIGNIM - Trajectòries-80, Institut d'Espanya, NA-POLS (Italia).
- 1982 Institut Reina Sofia, Trajectòries-80, ATENAS (Grecia) - Galeria d'Arte «Levnia, Trajectòries-80, ANKARA (Turquia) - Arter-82, Mostra Internacional d'Art Gràfic, BILBAO - Alcoi en defensa de la cultura, La Caixa, ALCOI - Centre Cultural «Atarúts, Trajectòries-80, ESTAMBUL (Turquia) - 40 Years of Spanish Art, Jordan National Gallery of Fine Arts, AMMAN (Jordània) - Fons d'Art del IEA, La Caixa, ALCOI - La Figuració, Sala Ministe-ri de Cultura, ALACANT - Dibuixos i Gravats, Ministe de Cultura, ALACANT - «Mostra Art-Paper» a Sala Amics de la Cultura, NOVELDA - Ajuntament, ROCAFORT - Caixa d'Estalvis Provincial, PEDREGUER - Sala de la CAP, BENIDORM - Sala de la CAP, ALTEA - Ajuntament, MONOVER - Sala Inesco, ELDA - Palau Municipal, GANDIA - Centre Cultural Castallut, CASTALLA - Sala Ajuntament, VILLENA - «Bhirsari Institute of Modern Arts, Trajectòries-80, BANGKOK (Tailàndia) - Spanish Embassy, Trajectòries-80, SEUL (Corea del Sud) - University of Toronto, Art Català Contemporani, TORONTO (Canadà) - Ex-pocultura, Palau Congressos, BARCELONA - Boston Public Li-brary, Setmana d'Art Català, BOSTON (USA) - Trajectòries-80, Consell ind. de Relacions Culturals, NUEVA DELHI (Índia) - Spanish Institut, Trajectòries-80, CANBERRA (Austràlia) - Jeune Peinture-Jeune Expression, PARIS (França) - Perché non es-pionimo colombe, Festa delle fabbriche, Giardini di Via del Mi-lle, MAIRANO (Italia) - 20 Pittori per la Pace, Perché non es-pionimo colombe, Festa de l'Unità, BRESCIA (Italia) - Ibizagrac-82, col·lectiva Biennale d'Estiu, EIVISSA - Mostra Plàstica del IEA, Aula de Cultura CAAM, ALACANT - Grans Obres de Petit Format, Galeria Canem, CASTELLÓ.
- 1983 Universitat de New York, «Art Català Contemporani», NEW YORK (USA) - Capella de l'Antic Hospital, La Biennale d'Eivissa, BARCELONA - Mostra col·lectiva Ibizagrac-82, MADRID - Mostra Col·lectiva, Galeria d'Arte La Viscontea, RHO, MILANO (Italia) - Smithsonian Institut of Washington, Mostra de Cul-tura i Art Contemporani Català, WASHINGTON (U.S.A.) - Per i Lavoratori della Fabbrica Fenotti e Comini, 94 Artisti, BRESCIA (Italia) - Mason des Arts, Exposició d'obra gràfica, BARCELONA - Fira Internacional de Bilbao, «Artes-83», BILBAO - Insti-tuto Storico della Resistenza, Mostra col·lectiva, AOSTA (Ita-lia) - Jornades Artistiques del Centre d'Informació Artística, Galeria Parnaso, MALLORCA - Galeria Taller, Mostra de Colors, ALACANT - Per la Pace, Mostra Itinerant, Festival Nazionale de l'Unità, ROMA (Italia).

MUSEUS

- Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA
- Museu de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO
- Museu Municipal de Mataro, MATARO
- Museum Oldham, LANCASHIRE (Anglaterra)
- North Chadderton Modern School, LANCAS (Anglaterra)
- Museu d'Art Contemporani de Vila-real, FAMES (Castelló)
- Museu Palau de la Diputació d'Alcant, ALACANT
- Collections NMES Type, LONDRES (Anglaterra)
- Comune di Pangi, MILANO (Italia)
- Museu de Pintura «Azorin», MONOVER
- Museu de Arte Contemporáneo de León, LEON
- Comune di Pesaro, PESARO (Italia)
- Musei d'Arte Moderna di Sassoferrato, SASSOFERRATO (Italia)
- Museu de Arte (Palacio Provincial), MALAGA
- Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, EIVISSA (Illes Balears)
- Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI
- Museu de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA
- Musée d'Art a Lodz, LODZ (Polònia)
- Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba)
- Museu d'Art Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA
- Museu d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia)
- Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polònia)
- Museu de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE
- National Museum in Bytom, BYTOM (Polònia)
- Museu Internacional de la Resistència Salvador Allende (Itinerant)
- Museu Int. Escarré, Minories E i Nacionals, CATALUNYA NORD
- Fundació «J. Miró», Fons d'Art, «Avui», BARCELONA
- Museu d'Art Contemporani d'Elx, ELX
- Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans, BANYOLES
- Museu de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE
- Collezione Università d'Urbino, URBINO (Italia)
- Museo Etnografico Tiranes, TIRANO (Italia)
- Palazzo delle Manifestazioni, SASSOMAGGIORE (Italia)
- Palau de l'Ajuntament d'Alcant, ALACANT
- International Psychoanalytical Association, LONDRES (Anglaterra)
- Museu Pierrot-Moore, Fons Gràfic, CADAQUES
- Kupferstichkabinette der Staatlichen Museen, BERLIN (Alemanya)
- Museen Kunstsammlungen Dresdens, DRESDENS (Alemanya)
- Museo de Sargadellos, LUGO
- Sigmund Freud Museum, VIENNA (Àustria)
- Museu de Dibuix del Altoaragón, SABIANIGO
- Verband Bildender Künstler der BERLIN (Alemanya)
- Collecció Gràfica del Museu de Belles Arts, VALENCIA
- Musée Ariane d'Art et d'Histoire, GENEVE (Suïssa)
- Museum der Bildenden Künste zu Leipzig, LEIPZIG (Alemanya)
- Herzog August Bibliothek, WOLFENBUTTEL (Alemanya Occ.)
- Panstwowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia)

XXI UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU

ANTONI MIRÓ / MOSTRA RECULL DE CARTELLS
IMPRESSOS DES DEL 1965 / DEL 17 AL 26
D'AGOST 1989 / LICEU RENOUVIER, PRADA.

AMB EL SUPORT D'ÒMNIUM CULTURAL, OBRA CULTURAL BALEAR,
ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ, SOCIETAT ANDORRANA
DE CIÈNCIES, FEDERACIÓ D'ENTITATS DE LA CATALUNYA DEL NORD,
AMICS DE L'U.C.E. A LA CATALUNYA DEL NORD, I DE LES
UNIVERSITATS: AUTÒNOMA DE BARCELONA, BARCELONA,
ILLES BALEARS, PERPINYÀ, POLITÈCNICA DE CATALUNYA I VALENCIA.
